MANUEL CAMPOS SÁNCHEZ-BORDONA
FŐTANÁCSNOK INDÍTVÁNYA
Az ismertetés napja: 2016. március 17.[1]

C-207/15. P. sz. ügy

Nissan Jidosha KK

„Fellebbezés — Közösségi védjegy — A »CVTC« szóelemet tartalmazó ábrás védjegy — A megújítás elbíráló általi részbeni megtagadása”

1. A jelen fellebbezéssel a Nissan Jidosha KK (a továbbiakban: Nissan) a Törvényszék T-572/12. sz., Nissan Jidosha kontra OHIM (CVTC)[2] ügyben 2015. március 4-én hozott ítéletének (a továbbiakban: megtámadott ítélet) hatályon kívül helyezését kérte.

2. A megtámadott ítélettel a Törvényszék elutasította a Nissan által a Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (a továbbiakban: OHIM) első fellebbezési tanácsának 2012. szeptember 6-i azon határozata (R 2469/2011-1. sz. ügy) ellen indított keresetet, amely helybenhagyta a 2188118. sz., CVTC közösségi védjegy megújítása iránti kérelem e szerv általi részbeni elutasítását.

3. A fellebbezési eljárás tárgyát képező jogvita a közösségi védjegyről szóló 207/2009 rendelet[3] 47. cikke (3) bekezdésének alkalmazásával kapcsolatos, amely rendelkezés eddig kimaradt a Bíróság értelmezési gyakorlatából. A felmerült jogi probléma mind ez ideig nem tárgyalt jellege a védjegyoltalom megújítására vonatkozó eljárások jelentőségéhez kötődik; konkrétabban az alkalmazandó határidők rendszerének megerősítéséhez.

I – **Jogi háttér**

A – *A közösségi védjegyről szóló 207/2009 rendelet*

4. A 46. cikk így rendelkezik:

„A közösségi védjegy oltalma a bejelentés napjától számított tíz évig tart. A védjegyoltalom a 47. cikknek megfelelően további tíz-tíz éves időtartamra megújítható.”

5. A 47. cikk előírja:

„(1) A közösségi védjegyoltalmat a jogosult vagy az általa erre kifejezetten felhatalmazott személy kérelmére meg kell újítani, feltéve hogy a megújítás díját megfizették.

1 — Eredeti nyelv: spanyol.

2 — T-572/12, EU:T:2015:136.

3 — 2009. február 26-i 207/2009/EK tanácsi rendelet (HL 2009. L 78., 1. o.).

(2) A hivatal a közösségi védjegyoltalom jogosultját és azt a személyt, akinek a közösségi védjegy tekintetében a lajstromba joga van bejegyezve, az oltalom lejártának napját megelőzően kellő időben értesíti a lajstromozás lejártáról. Az ilyen tájékoztatás elmaradásáért a hivatal nem vonható felelősségre.

(3) A megújítási kérelmet annak a hónapnak az utolsó napját megelőző hat hónapon belül kell benyújtani, amelynek során az oltalmi idő lejár. A díjat szintén e határidőn belül kell megfizetni. Ennek elmulasztása esetén a kérelmet az első mondatban említett napot követő további hat hónapon belül is be lehet nyújtani, illetve a díjat e határidőn belül meg lehet fizetni, feltéve, hogy e határidőn belül a pótdíjat megfizetik.

(4) Ha a kérelmet a közösségi védjegy árujegyzékében szereplő áruk, illetve szolgáltatások egy része tekintetében nyújtják be, illetve a díjat csak ezek után fizetik meg, az oltalmat csak ezen áruk, illetve szolgáltatások tekintetében kell megújítani.

(5) A megújítás az oltalom lejártának napját követő naptól hatályos. A védjegyoltalom megújítását be kell jegyezni a lajstromba.”

6. A 48. cikk a következőképpen szól:

„(1) A közösségi védjegy sem az oltalom időtartama alatt, sem annak megújításakor nem változtatható meg.

(2) Mindazonáltal, ha a közösségi védjegy a védjegyjogosult nevét vagy címét tartalmazza, és ezen adatok módosítása az eredetileg lajstromozott megjelölés azonosságát lényegileg nem érinti, a módosítás a védjegyjogosult kérelmére a lajstromba bejegyezhető.

(3) A módosítás bejegyzéséről szóló meghirdetésnek tartalmaznia kell a közösségi védjegy módosított formában történő megjelenítését. Az, akiknek jogaira a módosítás kihathat, a módosítás meghirdetésétől számított három hónapon belül vitathatja a módosítás lajstromba történő bejegyzését.”

7. Az 50. cikk értelmében:

„(1) A jogosult a közösségi védjegyoltalomról lemondhat az árujegyzékben szereplő áruk, illetve szolgáltatások egésze vagy azok egy része tekintetében.

(2) A védjegyoltalomról a jogosult a hivatalhoz intézett írásbeli nyilatkozattal mondhat le. A lemondás a lajstromba való bejegyzésétől hatályos.

[…]”

B – *A 2868/95/EK végrehajtási rendelet*[4]

8. A közösségi védjegyről szóló rendelet alkalmazásának pontosabb meghatározása érdekében 1995-ben elfogadták a közösségi védjegyről szóló 40/94/EK[5] tanácsi rendelet végrehajtásáról szóló 2868/95 rendeletet (a továbbiakban: végrehajtási rendelet), amelynek 30. szabálya („az oltalom megújítása”) így rendelkezik:

„(1) A megújítási kérelemnek tartalmaznia kell:

a) a megújítást kérő személy nevét;

b) a megújítandó közösségi védjegy lajstromszámát;

c) ha a megújítást csak a lajstromba vett védjeggyel rendelkező áruk és szolgáltatások egy részére kérelmezik, azon osztályok vagy áruk és szolgáltatások megjelölése, amelyek esetében a megújítást kérelmezik, vagy azon osztályok vagy áruk és szolgáltatások feltüntetése, amelyek esetében a megújítást nem kérelmezik, minden egyes csoport előtt feltüntetve a nizzai osztályozás szerint azon osztály számát, amelyhez az adott áru- vagy szolgáltatáscsoport tartozik, és az osztályozás osztályai szerinti sorrendben feltüntetve.

[…]

(4) Amennyiben a megújítási kérelmet a rendelet 47. cikke (3) bekezdésében előírt határidőn belül nyújtották be, de a megújításnak a rendelet 47. cikkében és az e szabályokban előírt egyéb feltételei azonban nem teljesülnek, a Hivatal a bejelentőt hiánypótlásra hívja fel.

(5) Amennyiben a megújítási kérelmet nem, vagy a rendelet 47. cikke (3) bekezdésének harmadik mondatában előírt határidő lejárta után nyújtják be, illetve a díjakat nem, vagy csak a megjelölt határidő lejárta után fizetik meg, vagy a hiányokat a Hivatal által megjelölt határidőn belül nem pótolják, a Hivatal megállapítja, hogy az oltalom lejárt, és erről értesíti a védjegyjogosultat.

Ha a megfizetett díjak nem fedezik a megújítás díját a megújítani kért összes áru- és szolgáltatási osztály tekintetében, a Hivatal az oltalom lejártát csak akkor állapíthatja meg, ha kétséget kizáróan megállapítható, hogy a megfizetett összeggel mely osztály vagy osztályok megújítását kívánják fedezni. Ha hiányoznak a feltételek, amelyek alapján megállapítható, hogy a megfizetett összeggel mely osztályt vagy osztályokat kívánják fedezni, a Hivatal az osztályokat az osztályozás sorrendjében veszi figyelembe.

(6) Ha az oltalom lejártát megállapító – (5) bekezdés szerinti – határozat jogerőre emelkedik, a Hivatal a védjegyet az oltalom lejártát követő naptól kezdődő hatállyal törli a lajstromból.

[…]”

4 — Az 1995. december 13-i bizottsági rendelet (HL 1995. L 303., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 189. o.); amelyet utoljára a 2009. március 31-i 355/2009/EK bizottsági rendelet módosított (HL 2009. L 109., 3. o.). Az EurLex honlapján hozzáférhető az egységes szerkezetbe foglalt változat.

5 — A 207/2009 rendelet elődje (HL L 11., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 146. o.).

9. A közösségi védjegyről szóló rendeletbe és a végrehajtási rendeletbe a 2015. december 16-án elfogadott [6] (EU) 2015/2424 rendelet [7] által bevezetett módosítások az ügyre *ratione temporis* nem alkalmazhatók.

II – **A jogvita előzményei**

10. A megtámadott ítéletben ismertetett tényállás szerint a Nissan 2001. április 23-án közösségi védjegybejelentést nyújtott be az OHIM-hoz az alábbi ábrás megjelölés tekintetében:

11. A védjeggyel jelölni kívánt termékek a védjegyekkel ellátható termékek és szolgáltatások nemzetközi osztályozására vonatkozó, 1957. június 15-i Nizzai Megállapodás 7.,[8] 9.[9] és 12.[10] osztályába [11] tartoztak.

12. 2003. október 29-én az OHIM lajstromba vette a védjegyet a termékek e három osztálya tekintetében.

13. 2010. szeptember 27-én az OHIM a Nissant mint védjegyjogosultját, annak esetleges megújítása érdekében, a védjegyoltalma érvényességi idejének közelgő (2011. április 23-án bekövetkező) lejártáról értesítette.

14. 2011. január 27-én a Nissan védjegye tekintetében benyújtotta a megújítási kérelmet, amely a 7. és 12. osztályba tartozó árukra korlátozódott.

15. A 2011. május 9-én az OHIM írásban értesítette a Nissant, egyrészt a védjegye megújításának lajstromba történő bejegyzéséről (2011. május 8-i időponttal) a 7. és 12. osztályba tartozó termékek tekintetében; másrészt arról tájékoztatta, hogy ugyanezen védjegy tekintetében intézkedett a 9. osztályba tartozó termékek lajstromból való törléséről.

16. A Nissan 2011. július 14-én és 22-én, valamint augusztus 1-jén írásban kérte az OHIM-ot, hogy a 9. osztályba tartozó termékeket is vegye fel a védjegyének megújításába.

17. 2011. augusztus 26-án a lajstromozást végző Hivatal elutasította az említett kérelmet. A védjegyigazgatási osztály helybenhagyta a határozatot azzal, hogy 2011. szeptember 28-án elutasította a Nissan által e határozattal szemben benyújtott hatályon kívül helyezés iránti kérelmet.

6 — Rendelkezései 2016. március 23-án lépnek hatályba. Mindenesetre nem jelentenek lényegi változást a jelen fellebbezés elbírálása szempontjából releváns cikkek tekintetében.

7 — A közösségi védjegyről szóló 207/2009/EK tanácsi rendelet és a közösségi védjegyről szóló 40/94/EK tanácsi rendelet végrehajtásáról szóló 2868/95/EK bizottsági rendelet módosításáról, valamint a Belső Piaci Harmonizációs Hivatalnak (védjegyek és formatervezési minták) fizetendő díjakról szóló 2869/95/EK bizottsági rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2015. december 16-i (EU) 2015/2424 európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2009. L 341., 21. o.)

8 — A 7. osztály felsorolása szerint: Gépek és szerszámgépek; motorok (a szárazföldi járműmotorok kivételével); tengelykapcsolók és erőátviteli elemek (a szárazföldi járművek céljára készültek kivételével); nem kézi működtetésű mezőgazdasági eszközök, keltetőgépek; árusító automaták.

9 — A 9. osztály tartalma szerint: Tudományos célra szolgáló, tengerészeti, földmérő, fényképészeti, mozgóképi, optikai, súlymérő, egyéb mérő-, jelző-, ellenőrző (felügyeleti), életmentő és oktatóberendezések és felszerelések; elektromos energia vezetésére, kapcsolására, átalakítására, tárolására, szabályozására vagy ellenőrzésére szolgáló készülékek és berendezések; hangok vagy képek rögzítésére, továbbítására, másolására szolgáló készülékek; mágneses adathordozók; hanglemezek; CD-k (kompakt lemezek), DVD-k és egyéb, digitális rögzítésű média; szerkezetek érmebedobással működő készülékekhez; regiszteres pénztárgépek; számológépek, adatfeldolgozó berendezések, számítógépek; számítógépes szoftverek; tűzoltó készülékek.

10 — A 12. osztály megemlíti: Járművek; szárazföldi, légi vagy vízi közlekedési eszközök.

11 — A Megállapodást 1979. szeptember 28-án módosították.

18. A Nissan a 2011. november 25-én benyújtott írásbeli beadványával, a 207/2009 rendelet 58–64. cikknek megfelelően megtámadta a 2011. szeptember 28-i határozatot az OHIM fellebbezési tanácsa előtt.

19. A fellebbezési tanács a 2012. szeptember 6-i határozatában [12] elutasította a Nissan fellebbezését, mivel úgy vélte, hogy a 7. és 12. osztályba tartozó termékekre vonatkozóan a védjegy megújítása iránti (első) kérelem – a 207/229 rendelet 50. cikke értelmében véve kifejezetten és egyértelműen – részleges lemondást jelentett a 9. osztályba tartozó termékek tekintetében történő megújításról, amely lemondás az OHIM által való átvételtől fogva lett hatályos a védjegyjogosult tekintetében.

20. A fellebbezési tanács ezenfelül fenntartotta, hogy a védjegyjogosult tekintetében kötőerővel rendelkező lemondási nyilatkozat miatt nem alkalmazható a 207/229 rendelet 47. cikkének (3) bekezdésében említett további hat hónapos határidő. A részleges megújítás lajstromba történő bejegyzésére és az érdekelt azt követő értesítésére, valamint a két aktusból eredő *erga omnes* hatályra is tekintettel, a fellebbezési tanács úgy vélte, hogy a jogbiztonságból fakadó okok miatt a Nissan nem vonhatja vissza azon döntését, hogy bizonyos termékek tekintetében nem kérte a megújítást.

III – **A megtámadott ítélet**

21. A Nissan 2012. december 21-én keresetet nyújtott be a Törvényszékhez, amelyben a fellebbezési tanács határozatának hatályon kívül helyezését kérte. Keresetének alátámasztásául a 207/2009 rendelet 47. és 50. cikkének megsértésére alapított egyetlen jogalapra hivatkozott.

22. 2015. március 4-i ítéletében a Törvényszék elutasította a Nissan keresetét. Annak megállapítása ellenére, hogy a fellebbezési tanács tévesen alkalmazta a jogot azáltal, hogy a védjegyoltalom megújítása iránti kérelem hiányát lemondó nyilatkozatnak tekintette, [13] a Törvényszék kizárta a megtámadott határozat hatályon kívül helyezését, mert véleménye szerint [14] a 207/229 rendelet 47. cikkének alkalmazása szintén az OHIM által hozott határozathoz és annak a fellebbezési tanács általi helybenhagyásához vezetett volna.

23. A Törvényszék szerint a 47. cikk (3) bekezdése által előírt újabb határidő (azaz a védjegy oltalmi időszakának lejártát követő naptól számított hat hónap) [15] az eredeti határidőhöz képest kivételes jelleggel bír. A (3) bekezdés szövege és logikája sem teszi lehetővé egymást követő részleges megújítási kérelmek benyújtását. Különösen az „[e]nnek elmulasztása esetén” kifejezés foglalja magában azt, hogy a kivételes határidő nem alkalmazható, ha a rendes határidőn belül már benyújtottak megújítási kérelmet. Tekintettel arra, hogy a részleges megújítás az oltalom korábbi idejének lejártát követő naptól *erga omnes* hatályú, a jogbiztonság elvével ellentétes lenne a megújítási kérelmek későbbi kiegészítése.

12 — R 2469/2011-1. sz. ügy.

13 — A megtámadott ítélet 27–30. cikke. Mivel a fellebbezés során e tényt nem vitatja, elegendő azt megjegyezni, hogy a Törvényszék három előzményre alapozta az érvelését: a) a védjegyjogosult nem nyújtott be a 207/2009 rendelet 50. cikke szerinti semmilyen írásbeli lemondó nyilatkozatot; b) a megújítási nyomtatvány sem tartalmaz lemondásra vonatkozó kifejezett nyilatkozatot a kérelemben nem említett termékekkel kapcsolatos osztályok tekintetében; és c) a Nissan esetében nem lehet a formanyomtatvány szerinti lemondásra következtetni, mivel az 50. cikk előírásával szemben az egyik képviselője nyújtotta be a kérelmet és nem pedig maga a védjegyjogosult vállalkozás.

14 — A megtámadott ítélet 38–43. pontja.

15 — Az említett időszak az eredeti kérelem időpontjától számított tíz évig tart a 207/2009 rendelet 46. cikke szerint (lásd: a jelen indítvány 4. pontját).

24. Végezetül, a Törvényszék a Nissan által a keresetében kifejtett azon egyéb érveket, amelyek szerint a vállalkozás azt állította, hogy a) megsértették az ipari tulajdon oltalmáról szóló Párizsi Uniós Egyezmény 5. bis cikkét,[16] és az Európai Unió Alapjogi Chartájának 17. cikkét;[17] b) védjegyének a 9. osztályba tartozó termékek tekintetében történt törlése jogellenes módosítás volt, amely ellentétes a 207/2009 rendelet 48. cikkével; c) az a döntés, hogy a védjegyet csak a 7. és 12. osztályba tartozó áruk tekintetében újítja meg, elhamarkodott volt; és d) az OHIM korábbi határozataiban elfogadott egymást követő megújítási kérelmeket – mint megalapozatlanokat – elutasította.[18]

IV – **A Bíróság előtti eljárás és a felek kérelmei**

25. A Nissan fellebbezési kérelme 2015. május 4-én érkezett a Bíróság Hivatalához, az OHIM válaszbeadványa pedig 2015. augusztus 19-én.

26. Nem került sor a Bírósági eljárási szabályzata 175. cikkének (1) bekezdése szerinti válaszra és viszonválaszra.

27. A Nissan fellebbező félként azt kéri, hogy a Bíróság helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet és az első fellebbezési tanács 2012. szeptember 6-i határozatát, valamint az OHIM-ot kötelezze a költségek viselésére. Kérelme alátámasztásaként a 207/2009 rendelet 47. és 48. cikkének megsértésére alapított, két jogalapra hivatkozik.

28. Az OHIM azt kéri, hogy a Bíróság utasítsa el a fellebbezést, és a Nissant kötelezze a költségek viselésére.

29. Szóbeli tárgyalásra nem került sor, mivel annak megtartását egyik fél sem kérte.

V – **A fellebbezés vizsgálata**

A – *A 207/2009 rendelet 47. cikkének megsértésére alapított, első jogalapról*

1. A felek érvei

30. Az első fellebbezési jogalapjával a Nissan azt rója fel a Törvényszéknek, hogy annak megállapításával, hogy a 207/2009 rendelet 47. cikkének (3) bekezdése kizárja az egymást követő részleges megújítás iránti kérelmek benyújtását, megsértette a rendelet 47. cikkét. Arra hivatkozik, hogy a védjegyjogosultnak olyan jogos indokai lehetnek az ily módon történő eljárásra, mint például a) az esetleg szükségtelen pénzügyi kiadások elkerülése bizonyos fajta olyan termékek és szolgáltatások tekintetében, amelyek a védjegyoltalma szempontjából számára érdektelenné válhatnak; b) a további határidő lejárta előtt a védjegy átruházása harmadik személy számára olyan osztályok tekintetében, amelyek megújítását eredetileg nem kérte; és c) a korábbi, részleges megújítás iránti kérelemben szereplő hibák kijavítása.

16 — Az ipari tulajdon oltalmáról szóló, 1883. március 20-i Párizsi Uniós Egyezmény, amelyet legutóbb 1967. július 14-én Stockholmban vizsgáltak felül, és 1979. szeptember 28-án módosítottak; a spanyol változat a következő internetes honlapon érhető el: http://www.wipo.int/treaties/es/text.jsp?file_id= 288515.

17 — Hivatkozással a Eurohypo kontra OHIM (EUROHYPO) ítéletre (T-439/04; EU:T:2006:119), 21. pont.

18 — A megtámadott ítélet 45–50. pontja.

31. A Nissan a Törvényszék álláspontjával szemben [19] úgy véli, hogy nem indokolt a 207/2009 rendelet 47. cikkének olyan értelmezése, amely kizárja a részleges megújítási kérelmek egymást követő benyújtását. A cikk szövegének egyetlen eleme sem zárja ki azt, hogy egy védjegyet több kérelemmel is meg lehessen újítani. Először is, véleménye szerint a további határidő abban az esetben kezdődik el, ha az eredeti megújítási időszakban semmilyen megújítási kérelmet nem nyújtanak be vagy a díjakat nem fizetik meg. A Törvényszék valószínűleg nem vette figyelembe e kettős lehetőséget, amikor a megtámadott ítélet 38. pontjában azt állapította meg, hogy az említett további határidő előfeltétele az, hogy az eredeti határidő alatt semmiféle megújítási kérelmet nem nyújtanak be.

32. Ezenkívül, a Törvényszék által adott értelmezés azzal jár, hogy az eredeti határidőt (47. cikk (3) bekezdése első mondata) betartani igyekvő védjegyjogosultakat megfosztja a további határidő lehetőségétől, és azoknak kedvez, akik meg tudják fizetni a további határidőhöz kötődő pótdíjat.

33. Másodsorban, a Nissan azt állítja, hogy a valamely védjegy részleges (csak bizonyos termékek tekintetében történő) megújítása iránti kérelmet nem lehet a többi termék tekintetében ugyanezen védjegy törlése iránti kérelmekként kezelni. Különben a részleges megújítási kérelem a lemondással, azaz a 207/2009 rendelet 50. cikkében foglalt jogi alakzattal egyenértékűnek lenne tekintendő. És bár a Törvényszék teljes bizonyossággal kizárta, hogy ebben az esetben lemondásról lenne szó, [20] a 47. cikkel kapcsolatos értelmezése ismét ugyanahhoz a tévedéshez vezet, ez alkalommal azonban más módon.

34. Harmadsorban, a Nissan – ismét a Törvényszék álláspontjával szemben [21] – úgy véli, hogy ha a védjegyjogosultak világos és egyértelmű módon részleges megújítási kérelmeket nyújtanak be, erre tekintettel nem gondolják úgy, hogy az egymást követő kérelmeiket el kellene utasítani. Az OHIM korábbi közigazgatási gyakorlatából két példát hoz fel, amelyekben elfogadták az egymást követő, részleges megújításokat. E két példa megerősítheti a védjegyjogosultak bizalmát abban, hogy a megújítási kérelmeiket benyújthatják eltérő időbeli ütemezés szerint. A Nissan ezenfelül a végrehajtási rendelet 30. szabályára hivatkozik, amelynek (5) bekezdése, véleménye szerint, lehetővé teszi, hogy a megújítási díjakat kizárólag a kérelemben megjelölt osztályok egy része tekintetében fizessék meg. A védjegyjogosult szándéka szerint a többi osztályra vonatkozó díj később – de még a további határidőn belül – is megfizethető, ami szerinte azt bizonyítja, hogy nincs akadálya az egymást követő, részleges megújítási kérelmek benyújtásának.

35. Negyedsorban és végezetül, a Nissan megjegyzi, hogy az első megújítási kérelem elfogadását és lajstromba vételét követően (a megtámadott ítélet 40. pontja) csak akkor lehet az egymást követő részleges megújítások akadályaként a jogbiztonságra hivatkozni, ha az OHIM, ahogy a jelen ügyben történt, a további határidő lejárta előtt dönt a részleges megújítási kérelemről és veszi azt lajstromba. A Nissan szerint az a döntés ismét azt jelenti, hogy az ilyen fajta kérelmeket azonosnak tekintik a védjegyoltalomról való részleges lemondással.

36. Az OHIM úgy véli, hogy a fellebbezés megalapozatlan, mivel a Törvényszék helyesen értelmezte és alkalmazta a 207/2009 rendelet 47. és 48. cikkét.

37. Érvelése szerint, a megtámadott ítélet 38. pontjával összhangban, a megújítási kérelmet rendszerint kellő időben kell benyújtani a védjegyoltalom lejártának időpontját megelőző, hat hónapos eredeti határidő vagy időszak alatt, a 47. cikk (3) bekezdésének első két mondata alapján. A további hat hónapos határidő vagy „türelmi időszak” alatt benyújtott megújítási kérelem szerinte csak kivételt képezhet.

19 — A megtámadott ítélet 38. és 39. pontja.

20 — A lemondás elfogadásával szembeni feltételek között szerepel különösen az, hogy a védjegyjogosultnak írásban kell nyilatkoznia a védjegyhez fűződő jogáról való lemondási szándékáról.

21 — A megtámadott ítélet 49. pontja.

38. Azon érvek között, amelyek az OHIM szerint alátámasztják a további határidő során történő megújítás rendkívüli jellegére vonatkozó értelmezését, az első magának a 47. cikknek a szerkezete, amely az „általános szabály/kivétel” dialektikai kettősségét tükrözi; a második a rendelkezés szövege, mivel az az „ennek elmulasztása esetén” [22] kifejezést használja az utolsó mondata kezdetén; a harmadik a további határidő alatt végzett megújítás pótdíjhoz való kötése, amely a díj 25%-a, de legfeljebb 1500 euró; [23] a negyedik pedig a türelmi időszak alatt a részleges megújítás bejegyzésre visszaható hatályú elfogadásának negatív hatásai a védjegyek európai rendszerére, [24] mivel ilyen esetekben a lajstromozás nem tükrözi hűen a védjegynek biztosított védelem fokát, ami jogbizonytalanságot okozna.

39. Ennek alapján az OHIM úgy véli, hogy a megtámadott ítélet nem sértette meg a 207/2009 rendelet 47. cikkének (3) bekezdését. A Törvényszék azt helyesen alkalmazta annak biztosításával, hogy egy hiánytalan megújítási kérelem, amelyet az eredeti határidőn belül világos és egyértelmű módon terjesztettek elő az említett rendelkezés első két mondata alapján, kizárja a harmadik mondat alkalmazását. Az OHIM szerint ugyanez a következtetés érvényes akkor is, ha a megújítást csak a védjegy árujegyzékébe tartozó egyes termékek és szolgáltatások tekintetében kérik: az ilyen kérelmet nem lehet a harmadik mondat alkalmazási körébe sorolni, mivel nem hasonlítható össze a kérelem hiányának esetével („ennek elmulasztása esetén”).

40. Az OHIM arra hivatkozik, hogy a 207/2009 rendelet 47. cikkének (4) bekezdése értelmében a védjegyoltalom csak az adott kérelemben kifejezetten megjelölt termékek és szolgáltatások tekintetében újítható meg. Ez utóbbi szabályból következik, hogy ha a megújítást csak a lajstromozott termékek vagy szolgáltatások egy része tekintetében kérik, a védjegyjogosult nyilatkozatot tesz vagy hallgatólagosan elfogadja, hogy az oltalmat nem kívánja a többire kiterjeszteni. Állítása szerint e következtetés nem azt jelenti, hogy a részleges megújítási kérelmeket a 207/2009 rendelet 50. cikke értelmében vett részleges lemondásként kezelik.

41. Az OHIM véleménye szerint, ha egy kérelem megfelel a 207/2009 rendelet 47. cikke (3) bekezdésének első két mondatában foglalt feltételeknek, ugyanezen cikk (5) bekezdésének második mondata előírja a megújítás lajstromba vételét a további határidő lejártának kivárása nélkül. A jogbiztonság követelményei miatt sem az illetékes hatóságoktól, sem a nagyközönségtől nem várható el az, hogy számoljanak a már részben megújított védjegyoltalom épp azon termékekre és szolgáltatásokra való esetleges utólagos kiterjesztésének lehetőségével, amelyek tekintetében korábban nem kérték a megújítást.

42. Végezetül, az OHIM a vitatott rendelkezés értelmezése szempontjából nem tekinti relevánsnak a Nissan annak igazolására irányuló érveit, hogy a védjegyjogosultnak érdekében állhat a megújítási kérelem késleltetése meghatározott termékek vagy szolgáltatások tekintetében.

2. A jogalap elemzése

a) Előzetes megfontolások és előterjesztés

43. E fellebbezés a közösségi védjegyek megújítására irányuló eljárás kétféle felfogásának ütközését tükrözi, olyan esetekben, amikor az egymást követő részleges megújítások megvalósíthatóságát kell megítélni a 207/2009 rendelet 47. cikkének (3) bekezdése alapján.

22 — Az OHIM a 207/2009 rendelet – e szempontot kiemelő – más nyelvi változataira is hivatkozik, konkrétan az angolra és franciára.

23 — Az OHIM a Belső Piaci Harmonizációs Hivatalnak (védjegyek és formatervezési minták) fizetendő díjakról szóló, 1995. december 13-i 2869/95/EK bizottsági rendelet (HL 1995. L 303., 33. o.; magyar nyelvű különkiadás 9. fejezet, 1. kötet, 291. o.) 2. cikkének 16. pontjára utal.

24 — A 207/2009 rendelet 47. cikkének (5) bekezdése értelmében.

44. Az OHIM által támogatott és a Törvényszék által is biztosított első megközelítés az eljárás „merevnek” minősíthető értelmezését követi. A lejáratához közeledő védjegyet jogosultja csak egyetlen aktussal újíthatja meg, egyetlen formanyomtatvány szabályszerű kitöltésével és OHIM részére történő megküldésével, a megújításra előírt (akár eredeti, akár további) határidőn belül. Ezenkívül a jogosultnak meg kell fizetnie az ezen eljáráshoz kapcsolódó díjakat. Ha betartotta ezeket a lépéseket, az OHIM lajstromba veszi a megújítási kérelmet a formanyomtatványon megjelölt termékek és szolgáltatások tekintetében.

45. A Nissan által képviselt (és úgy tűnik, hogy korábban egyes esetekben az OHIM által is elfogadott)[25] második megközelítés szerint a részleges megújítási kérelmek eltérő időpontokban történő benyújtásának nincs jogi akadálya, ha az minden esetben az előírt időszakban és a díjak megfizetésével történik. E megközelítés szerint a 207/2009 rendelet 47. cikkének (3) bekezdése „dinamikusabb” értelmezésre ad lehetőséget, mivel bizonyos rugalmasságot biztosít a védjegyjogosult számára annak megválasztásában, hogy a korábban lajstromba vett valamennyi vagy csak egyes termékek és szolgáltatások tekintetében újítja-e meg a megjelölésére vonatkozó védjegyoltalmat, amely döntést egymást követő két vagy több kérelemmel valósíthat meg, a jogszabályban előírt határidőn belül.

46. A Bíróság feladata tehát tisztázni a vitatott rendelkezés terjedelmét és a szóban forgó megközelítések közül az egyiket támogatni. Mivel e jogi probléma ez idáig nem merült fel, a korábbi ítélkezési gyakorlat segítsége nélkül, a klasszikus hermeneutikai szempontok alkalmazásával kell megoldani, azoknak az európai uniós jogból eredő megfelelő változtatásokkal.

47. A Nissan által előterjesztett fellebbezés megfelelő elbírálásához meg kell vizsgálni a Törvényszék érvelését képező két alappillért: 1) a további határidő kivételes jellegét, amely akadályozhatja a kiegészítő megújítási kérelmek benyújtását, és 2) a jogbiztonság védelmének szükségességét, az első megújítási kérelem lajstromozását követően. Az elemzésem tehát ezt az érvelési rendszert követi.

b) A megújítási eljárásról és különösen a további határidő kivételes jellegéről

48. A Törvényszék szerint[26] a 207/2009 rendelet 47. cikke (3) bekezdésének szövegéből, és konkrétan az „ennek elmulasztása esetén” kifejezésből következően csak akkor nyújtható be az eredeti időszakot követően megújítási kérelem, ha ez utóbbi határidő alatt e tekintetben nem nyújtottak be semmilyen kérelmet. A megújítást főszabály szerint az eredeti időszak alatt kell kérni, és csak kivételként lehet azt kérni a további időszak alatt. Ez utóbbi lehetőség tehát kizárólag akkor alkalmazható, ha semmilyen kérelmet nem nyújtottak be az eredeti határidő alatt.

49. A Nissan vitatja a Törvényszék ezen érvelését, és úgy vélem, hogy igazat kell neki adni.

50. A Törvényszék szó szerint értelmezi a rendelkezést, és az „ennek elmulasztása esetén” kifejezést hangsúlyozza, amely véleménye szerint a megújítási kérelem „rendes” időszakon belüli benyújtásának hiányát jelenti, a (3) bekezdés alkalmazását megalapozó tényezőként.

25 — A Törvényszék a megtámadott ítélet 50. pontjában elismerte, hogy vannak ilyen közigazgatási előzmények, a következő lépésben azonban azt állította, hogy rá nézve nem kötelező erejűek.

26 — A megtámadott ítélet 38. pontja.

51. A hermeneutikai szempontot azonban a 207/2009 rendelet 47. cikkének néhány nyelvi változata tekintetében alkalmazzák, és az nem veszi figyelembe az Unió többi hivatalos nyelvi változatából kikövetkeztethető összképet. Az „elmulasztása esetén” kifejezés vagy egyéb hasonló kifejezések szerepelnek a francia,[27] az angol,[28] a spanyol[29] és az olasz változatban,[30] de ilyen kifejezés nem fordul elő például a német,[31] a portugál[32] és a holland változatban.[33]

52. Jól ismert a Bíróság azon ítélkezés gyakorlata, amely szerint „[...] egy uniós jogi rendelkezés valamely nyelvi változatának megfogalmazása nem szolgálhat e rendelkezés értelmezésének kizárólagos alapjául, illetve e tekintetben nem élvezhet elsőbbséget más nyelvi változatokkal szemben. Az uniós jog rendelkezéseit ugyanis egységesen kell értelmezni és alkalmazni az Unió valamennyi nyelvén készült változatok figyelembevételével. Valamely uniós jogi rendelkezés szövegének egyes nyelvi változatai közötti eltérés esetén a szóban forgó rendelkezést azon szabályozás általános rendszerére és céljára tekintettel kell értelmezni, amelynek az a részét képezi.”[34]

53. Márpedig, e körülmény önmagában nem elegendő annak megállapításához, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta-e a jogot. Az előző pontban idézett ítélkezési gyakorlat szerint, valamely uniós jogszabály vitatott rendelkezésének szövegében felmerülő eltérések megállapítása e konkrét esetben egyszerűen használhatatlanná teszi a szó szerinti hermeneutikai szempontot,[35] ezért a rendszertani és teleologikus szempontokat kell alkalmazni.

54. Mivel a Törvényszék az „elmulasztása esetén” kifejezésekből a megújítás második határidejének – az elsőhöz képest – kivételes jellegére következtetett, a jelzett nyelvi eltérések *eo ipso* megakadályozzák annak megállapítását, hogy a 207/2009 rendelet 47. cikke (3) bekezdésének szövege „kivételes” jelleget biztosítson a második időszaknak.

55. Továbbá a fent említett változatokban (többek között a francia, spanyol, angol és olasz változatban) szereplő kifejezésnek nincs is olyan egyértelmű jelentése, mint amelyet a megtámadott ítélet e kifejezésnek látszólag tulajdonít, és elfogadja – anélkül, hogy a jelentését forszírozná –, hogy a második időszak az első alternatívája lehet.

56. Még ha a 47. cikk (3) bekezdése egyfajta „szabályként” is vezetné be a megújítási kérelem eredeti hat hónapos határidőn belüli benyújtását, a további határidőre való hivatkozáshoz semmilyen olyan feltételt nem köt, amelynek alapján meghatározhatók lennének azok az esetek, amelyekben e szabályból kivétel válhatna. A két határidő egyetlen igazán megkülönböztető eleme a második határidő tekintetében a díjak alapján megállapított pótdíj.

27 — „À défaut”.

28 — „Failing this”.

29 — „A falta de ello”.

30 — „In caso contrario”.

31 — „Der Antrag und die Gebürhen können noch innerhalb einer Nachfrist von sechs Monaten […] eingereicht oder gezahlt werden […]”.

32 — „O pedido pode ainda ser presentado e as taxas pagas num prazo suplementar de seis meses […]”.

33 — „De indiening van de aanvrage en de voldoening van de taksen kunnen nog binen een extra termin van zes maanden […]”.

34 — Az Institute of the Motor Industry ítélet (C-149/97, EU:C:1998:536), 16. pont; a Kurcums Metal-ítélet (C-558/11, EU:C:2012:721), 48. pont és a GSV-ítélet (C-74/13, EU:C:2014:243), 27. pont.

35 — Ez lenne az uniós jog sajátosságai miatt szükséges, a 46. pontban általam hivatkozott változtatás.

57. Összegezve, az „elmulasztása esetén” kifejezést vagy hasonló kifejezéseket tartalmazó nyelvi változatokból nem lehet egyértelműen arra következtetni, hogy az egymást követő, részleges megújítási kérelmekről automatikusan le kellene mondani. Gyanítom, hogy a vita tárgyát képező rendelkezésbe ilyen fajta tilalmat beleérteni inkább annak az eredménye, hogy a jogszabály szövegére, talán akaratlanul is, kivetül az általam fent hivatkozott „merev” értelmezés, szemben az olvasata alapján végzett logikai következtetéssel.

58. A 207/2009 rendelet rendszertani értelmezése alapján sem arra következtetek, hogy tilosak lennének – inkább ellenkezőleg – az egymást követő, részleges megújítási kérelmek. Az OHIM a 207/2009 rendelet 47. cikkének (4) és (5) bekezdésére, a Nissan pedig ezzel szemben a végrehajtási rendelet 30. szabályának (5) bekezdésére hivatkozott. Úgy vélem azonban, hogy egyik érv sem helytálló a 207/2009 rendelet 47. cikkének (3) bekezdéséről szóló jogvita rendszertani szempontból történő megoldásához.

59. Ami a 207/2009 rendelet 47. cikkének (4) bekezdését illeti, annak célja nem a megújítási kérelmek egyetlen kérelemre való korlátozása és az sem, hogy a (3) bekezdésből ez következzen. A kérelemre történő eljárás elvének [36] és a kérelemhez kötöttség elvének [37] alkalmazásával annak megállapítására szorítkozik, hogy ha valamely oltalom alatt álló védjegy jogosultja azt így kérelmezi (és az adott díjat megfizeti), az OHIM azt megújítottként bejegyzi a lajstromba azon termékek és szolgáltatások tekintetében, amelyekkel kapcsolatban a megújítási kérelmet benyújtották. Az tehát csak egy jogszabályi rangú figyelmeztetés az érdekeltek számára, hogy a megújítási kérelmeik megküldése során kellő gondossággal és pontossággal járjanak el. Egyúttal meghatározza az OHIM ez utóbbi kérelmekkel kapcsolatos eljárási módját. Nem tesz említést az egymást követő kérelmek alkalmazhatóságáról vagy tilalmáról, sem egyik, sem másik értelemben.

60. A 207/2009 rendelet 47. cikkének (5) bekezdése nem írja elő az OHIM számára e szerv álláspontjával szemben, hogy a további határidő lejárta előtt kell a megújítást bejegyeznie. Amikor úgy rendelkezik, hogy a megújítás az oltalom lejártát követő naptól hatályos, mindössze azt fejti ki, hogy a megújítás lajstromba vételét követően a tízéves védjegyoltalom nem csökken le (ha a kérelmet a lejárat előtt nyújtották be), és szükségtelenül nem is hosszabbodik meg (ha bármely ok miatt az adott határidő után jegyzik be a megújítást). Másképpen szólva, a jogalkotó azt kívánta biztosítani, hogy a megújítás bejegyzésének időpontjától függetlenül, a lajstromozott védjegy oltalma a lejárat időpontját követő naptól kezdve – a kontinuitás igénye nélkül – továbbra is fennálljon.

61. A 207/2009 rendelet 47. cikke (5) bekezdésének kizárólagos célja tehát, hogy pontosan betartsa a lajstromozott védjegyoltalom időtartamát, azaz, minden bejegyzést követően a tíz évet, illetve mindezt megszakítás nélkül. Így többek között elkerüli, hogy a megújítási kérelem intézése során bekövetkező bármely késedelem megzavarja a védjegyoltalom folytonosságát. Végeredményben a cikk nem keletkeztet semmilyen arra vonatkozó kötelezettséget az OHIM számára, hogy a további határidő lejárta előtt jegyezze be a lajstromba a megújítást, ahogy arra az említett hivatal utal.

62. A végrehajtási rendelet 30. szabályának (5) bekezdését illetően, amelyre álláspontjának alátámasztásául a Nissan hivatkozik, úgy vélem, hogy az nem tekinthető az egymást követő, részleges megújítási kérelmek mellett vagy ezek ellen szóló érvnek. Az említett szabály elsősorban azokat az eseteket tartalmazza (a türelmi időszakot követően a kérelem hiánya vagy határidőn túli benyújtása, a díjak megfizetésének elmulasztása, a hiánypótlás elmaradása), amelyekben az OHIM-nak meg kell állapítania az oltalom lejártát. Ezt követően hozzátesz egy előírást arra az esetre, ha a megfizetett díjak „nem fedeznék a megújítás díját a megújítani kért összes áru- és szolgáltatási osztály tekintetében”,

36 — Ez az elv, amely kizárólag a fél kérelmére történő eljárást jelenti, a védjegyjog egyik legjellegzetesebb elvét képezi.

37 — A kérelemhez kötöttség elve (vagy az eljárási koherencia elve) arra kötelez, hogy a kérelmekről úgy döntsenek, ahogy azokat előterjesztették, és ne terjeszkedjenek túl a kérelmen (*ultra petita*).

amely feltétel alapján az OHIM-nak nem kell az oltalom lejártát kimondó határozatot hoznia, „ha megállapítható, hogy a megfizetett összeggel mely osztályok megújítását kívánják fedezni”. Véleményem szerint ezek közül egyik intézkedésnek sem előfeltétele az egymást követő kérelmek benyújtási lehetőségének elfogadása vagy elutasítása.

63. Még ha nem gondolom is, hogy a jelen jogvita tekintetében túlságosan hasznos lenne a rendszertani értelmezés szempontja, a fent kifejtettek alapján talán a 207/2009 rendelet 47. cikkének (3) bekezdését összefüggésbe kell hozni az OHIM ugyanezen cikk (2) bekezdése szerinti azon kötelezettségével, hogy a megjelölésére vonatkozó oltalom közelgő lejártáról értesíteni kell a védjegyjogosultat. Mivel a (2) bekezdés megállapítja, hogy „az ilyen tájékoztatás elmaradásáért az OHIM nem vonható felelősségre”, logikusnak tűnik azt gondolni, hogy a jogalkotó az eredeti határidő bővítésével enyhíteni szerette volna azt a kemény helyzetet, amellyel a védjegyoltalomnak a lejáratra vonatkozó előzetes értesítés nélküli törlése járhat. Az OHIM-nak az értesítés megküldésének elmulasztása miatti felelősség alóli mentességét bizonyos értelemben kompenzálja a védjegyjogosultak számára biztosított további határidő, akiknek még hat hónapjuk van arra, hogy saját módon tudomást szerezzenek a lajstromozott megjelöléseikre vonatkozó oltalom lejártáról és következésképpen reagáljanak erre.

64. A szó szerinti és rendszertani szempontok tehát egyáltalán nem alkalmasak a rendelkezés olyan értelmezésére, amelyből az egymást követő, részleges megújítás iránti kérelmek tilalmára lehet következtetni. Következésképpen a teleologikus szempontot és a közösségi védjegyek megújítására irányuló eljárások lényegét képező funkciót kell figyelembe venni. Ha ezen eljárások bizonyos intézkedések és határidők betartását követelik meg, ezt nem azért teszik, hogy nehezen értelmezhető terheket rójanak a jogosultakra, hanem azért, hogy egységes és rendezett módon biztosítsák azon időszak kiterjesztését, amely alatt a védjegyek továbbra is oltalom alatt állnak.

65. A 207/2009 rendelet célja e téren a már oltalom alatt álló megkülönböztető megjelölésekre vonatkozó, tízéves időtartamra szóló, egymást követő megújítások előnyben részesítése, tekintettel a jogosult vállalkozások életére gyakorolt gazdasági jelentőségükre és azon körülményre, hogy e jogosult vállalkozások tulajdonjoggal rendelkeznek a megjelölések tekintetében. Így jobban érthető az egymást követő kettős határidő létrehozása, és az, hogy az uniós jogalkotó végső eszközként a két határidő (a rendes és a türelmi időszak) lejártát követően is elfogadja a védjegyjogosult további kérelmét a jogaiba való visszahelyezés céljából, ha fennállnak a 207/2009 rendelet 81. cikkének feltételei (*in integrum restitutio*).

66. A 207/2009 rendelet 47. cikkének (3) bekezdését azon követelmény alkalmazásával kell tehát értelmezni, miszerint amennyire jogszerűen lehetséges, könnyíteni kell a közösségi védjegyek megújítását. Hasonlóan ahhoz, hogy általában a bírósági eljárásokra a *pro actione* (vagy *favor actionis*) elv irányadó az esetleges hermeneutikai kérdések megoldásának modelljeként, ez az elv azon közigazgatási eljárásokra is kiterjeszthető, amelyek a fél kérelmére a hatályos lajstromozott bejegyzések újabb időszakra való megújítására irányulnak.

67. Ebből a szempontból csak akkor lenne elfogadható az OHIM álláspontja – amelyet a Törvényszék is támogat –, ha létezne az egymást követő, részleges megújítási kérelmekre vonatkozó taxatív tilalom, amely a 207/2009 rendelet 47. cikkéből könnyedén levezethető lenne. Mivel az említett tilalom nem létezik, nem látom, hogy jogi akadálya lenne két olyan kérelem előterjesztésének, amelyek a jelen ügyhöz hasonlóan, külön-külön, egymást követően pontosan meghatároznák a termékeket és szolgáltatásokat, feltéve, hogy erre határidőn belül kerül sor, és megfizetik a díjakat, illetve a pótdíjakat.

68. Összefoglalva, a 207/2009 rendelet 47. cikkének (3) bekezdése a már lajstromozott védjegy jogosultjának valójában egy évet biztosít a védjegye megújítására, két félévre bővített időszakkal, úgy, hogy a határidő azon hónapnak az utolsó napját megelőző hat hónappal kezdődik, amelynek során az oltalmi idő lejár, és hat hónappal később ugyanazon a napon jár le. A határidő két időintervallumra

történő felosztásával, amelyek között az egyetlen különbség a második időszakban benyújtott kérelmek tekintetében előírt pótdíj, illetve a rendelkezés szövegével és rendszerével sem ellentétes az egymást követő, részleges megújítási kérelmek benyújtása, különösen azon termékek és szolgáltatások meghatározása érdekében, amelyeket az említett megújítás érinthet.

c) A jogbiztonságról a megújítási eljárásban

69. A Nissan kifogásolja a Törvényszék azon értékelését,[38] amely szerint a részleges megújítási kérelem benyújtása, amely egy korábbi kérelem kiegészítése, ellentétes a jogbiztonsággal, ha az első kérelmet már lajstromba vették. A megtámadott ítélet, 41. pontjában, a jogbiztonság elengedhetetlen védelmét hangsúlyozza, tekintettel a megújítás lajstromozása által a védjegy lejártát követő naptól kiváltott *erga omnes* hatályra.

70. Ebben a pontban is egyetértek a Nissannal. Amint azt már előzetesen felvetettem,[39] a 207/2009 rendelet 47. cikkének (5) bekezdése semmilyen olyan előírást nem tartalmaz, amely arra kötelezné az OHIM-ot, hogy a további határidő lejárta előtt jegyezze be a lajstromba a megújítást. Elhúzódás esetén, akár a szükséges hiánypótlás miatt,[40] akár egyéb olyan okok miatt, amelyek akadályozzák a gyors lajstromozást, még a további határidő lejárta előtt, szükség van arra, hogy egy, a lajstromban feltüntetett megjegyzéssel fel lehessen függeszteni a megújítást a megállapított probléma tisztázásáig.

71. Mivel a jogbiztonságról van szó, egyébként úgy vélem, hogy emlékeztetni kell arra, hogy a 207/2009 rendeletnek és a végrehajtási rendeletnek is vannak olyan különböző rendelkezései, amelyben a jogalkotó háttérbe szorítja az érdekét azért, hogy a közösségi védjegylajstrom a valóságot tükrözze. Ez az elképzelés nyilvánvalóvá válik azon mechanizmusokban, amelyeket az oltalom valósága, ahogy abban a védjegyjogosult részesül, és a lajstromozásban való megjelenítése közötti különbségek megoldására terveztek. Így a végrehajtási rendelet 30. szabályának (4) bekezdése arra kötelezi az OHIM-ot, hogy közölje a megújítást kérő személlyel a kérelmében megállapított szabálytalanságokat; a 207/2009 rendelet 26. cikkének (2) bekezdése bizonyos határokon belül lehetővé teszi a védjegybejelentési kérelem módosítását, akár a meghirdetést követően; valamint ez utóbbi rendelet 81. cikke bizonyos feltételek teljesülése esetén biztosítja az in *integrum restitutióhoz* való jogot, ha a védjegyjogosult nem tudta betartani a határidőt.

72. Ennek alapján a Törvényszék által előterjesztett, a jogbiztonságra vonatkozó egyetlen jogalap nem tűnik számomra meggyőzőnek; ellenkezőleg, megerősíti, hogy éppen az OHIM eljárása volt a hivatkozott, esetleges jogbizonytalanság forrása azáltal, hogy siettette a megújítási kérelem lajstromba történő bejegyzését, még mielőtt a további határidő lejárt volna. Végeredményben az OHIM „automatikus” és elhamarkodott lajstromozási eljárása volt a későbbi, részleges megújítási kérelem – jogbizonytalanság elkerülése érdekében történő – elutasításának az oka.

73. A Nissan ezenkívül azt állítja,[41] hogy a jelen ügyben ő már a legelején megfizette a védjegy árujegyzékébe tartozó mindhárom osztály megújításával kapcsolatos költségek fedezésére szolgáló díjak összegét, aminek arra kellett volna ösztönöznie az OHIM-ot, hogy bizonyosodjon meg a kérelem hiánytalan jellegéről. Bár e körülményre nem lehet a fellebbezés során hivatkozni, mivel az nem szerepel a megtámadott ítéletben, és az ellenérdekű fél azt kifejezetten tagadta.

74. A fenti megállapításokra tekintettel, véleményem szerint az első fellebbezési jogalap jogilag jól megalapozott, ezért erre kell támaszkodni. Ebből következik, hogy a megtámadott ítéletet hatályon kívül kell helyezni.

38 — A megtámadott ítélet 40. pontja.

39 — A jelen indítvány 61. pontja.

40 — Lásd: a végrehajtási rendelet 30. szabályának 4. pontja.

41 — A fellebbezési kérelem 2. pontja.

75. Az első fellebbezési jogalap elfogadása esetén viszont feleslegessé válhat a második elemzése, a továbbiakban tömören mégis kifejtem az utóbbival kapcsolatos véleményemet, ha a Bíróság az első jogalap elutasítása mellett dönt.

B – *A 207/2009 rendelet 48. cikkének megsértésére alapított, második jogalap*

1. A felek érvei

76. A Nissan szerint az OHIM által lajstromozott részleges megújítás, amely törölte a 9. osztályba tartozó termékeket, a védjegy olyan módosításának minősül, amely ellentétes a 207/2009 rendelet 48. cikkével. E rendelkezés értelmében a közösségi védjegy sem az oltalom időtartama alatt, sem annak megújításakor nem változtatható meg.

77. A Törvényszék elméletével szemben [42] a Nissan arra hivatkozik, hogy a 48. cikk nem csak a védjegyet alkotó megjelölésre vonatkozik, mivel egyrészt nem említi a „megjelölés” szót, másrészt pedig a közösségi védjegy meghatározott termékek vagy szolgáltatások kereskedelmi származásának jelöléséhez való jogot is jelent.

78. Az OHIM erre azt a választ adja, hogy a 48. cikknek a Nissan által javasolt értelmezése a (3) bekezdésének szövegébe ütközik. Ezenkívül a Törvényszék értelmezését a 207/2009 rendelet 43. cikkének (1) és (2) bekezdése is alátámasztja, amely lehetővé teszi a védjegyjogosult számára a termékek és szolgáltatások jegyzékének korlátozását, azaz módosítását. Az OHIM véleménye szerint a Törvényszék helyesen állapította meg, hogy a hiánytalan megújítási kérelem lajstromba vétele, amelyet határidőn belül, de az előző oltalmi időszakban az árujegyzékben szereplő termékeknek és szolgáltatásoknak csak egy része tekintetében nyújtottak be, mindenképpen azt jelenti, hogy az említett jogosult a lejáró oltalmi időszakon túl a közösségi védjegy oltalmát nem kívánta meghosszabbítani a többi termék és szolgáltatás tekintetében.

2. A jogalap elemzése

79. Bár nem értek teljesen egyet az OHIM kifogásával a második fellebbezési jogalapot illetően, megegyezik az álláspontunk a 207/2009 rendelet 48. cikkére vonatkozó látásmódban. Az oltalmi időszak alatt a védjegy módosításának tilalma kiterjed magára a megjelölésre, valamint az áru- és szolgáltatásjegyzékre is. [43] Az említett rendelkezés (2) bekezdése csak a „védjegyjogosult nevének és címének” módosítására utal, ha a védjegy e két adatot tartalmazza. Ezen adatok módosíthatók, ha a „lajstromozott megjelölés azonosságát lényegileg nem érintik”.

80. A 207/2009 rendelet 48. cikke által felvetett problémák távol állnak azon problémáktól, amelyek a védjegyek megújításának lajstromba történő bejegyzése érdekében végzett közigazgatási tevékenységből erednek. Hasonlóképpen ahhoz, hogy a 47. cikk szerinti részleges kérelem (például a „második” kérelem nyilvánvalóan határidőn túli benyújtása) nem vezetne a 207/2009 rendelet 48. cikkének (2) bekezdésével ellentétes eredményre, azaz nem jelentené a védjegy tiltott „módosítását”, és azon tény sem sérti a 48. cikket, hogy az OHIM ebben az esetben tévesen értelmezte a 47. cikket, és csak korlátozott megújítást engedélyezett.

42 — A megtámadott ítélet 48. pontja.

43 — Bender, A., „Eintragung und Verlängerung einer Gemeinschaftsmarke”, in.: Fezer, K.-H. (szerk.), *Handbuch der Markenpraxis, Band I – Markenverfahrensrecht*, C. H. Beck kiadó, München, 2007., 651. o.

81. A 207/2009 rendelet 48. cikkében megállapított, védjegyekre vonatkozó módosítási tilalom nem ellentétes azon lehetőséggel, hogy a védjegyek megújítása során az oltalom hatályát ne az eddig az árujegyzékben szereplő összes termék tekintetében, hanem bizonyos termék- vagy szolgáltatáscsoportokra vonatkozóan korlátozzák. A rendelkezés kizárólag a megjelölés azon módosításaira vonatkozik, amelyek a rendelkezés által előírt határokon belül és a megkülönböztető jelleg érintése nélkül változhatnak.[44] Egyébként nem lenne értelme, hogy a (2) bekezdést a termékekre és szolgáltatásokra alkalmazzák, ha, ismétlem, kizárólag a védjegy által eredetileg tartalmazott név- és címváltozásokat érinti.

82. Következésképpen, ha az első fellebbezési jogalapot elutasítják, a második sem lehet eredményes, így azt el kell utasítani.

VI – **A megtámadott ítélet hatályon kívül helyezésének következményei**

83. Ha a Bíróság helyt ad az első fellebbezési jogalapnak, ez a megtámadott ítélet hatályon kívül helyezését eredményezi abban a részében, amelyben az helybenhagyta a Nissan részleges megújítási kérelmét elutasító határozatot.

84. Logikusan hatályon kívül kell helyezni az első fellebbezési tanács határozatát is. Tekintettel azonban arra, hogy e tanács érvelése azon alapult, hogy lemondásnak tekintette a 9. osztályba tartozó termékek és szolgáltatások említésének hiányát a Nissan által eredetileg benyújtott megújítási kérelemben, a megtámadott ítélet 25–30. pontjában foglalt okfejtések, amelyeket helyénvalónak találok, továbbra is teljesen érvényesek, és igazolják a Nissan által a Törvényszék előtt megtámadott határozat hatályon kívül helyezését. A Bíróság e fellebbezést elbíráló tanácsának ítélete átvehetné az okfejtéseket azzal a feltétellel, hogy azok a jogvita értelmezése függvényében módosíthatók.

85. Végezetül, a megtámadott ítélet elleni fellebbezés arra is kötelezi a Bíróságot, hogy az elsőfokú eljárás költségeiről döntsön. A Bíróság eljárási szabályzata 184. cikkének (2) bekezdésével összefüggésben értelmezett 137. cikkének (1) bekezdése alapján az OHIM-ot kell kötelezni az elsőfokú eljárás és a fellebbezési eljárás költségeinek viselésére, mivel kérelmeit elutasították és a felperes ezt a jelen eljárásban így kérte.

VII – **Végkövetkeztetések**

86. A fent kifejtett érvelések alapján azt javasolom, hogy a Bíróság:

1) Helyezze hatályon kívül a Törvényszék T-572/12. sz., Nissan Jidosha KK kontra OHIM ügyben 2015. március 4-én hozott ítéletét.

2) Helyezze hatályon kívül a Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM) első fellebbezési tanácsának az R 2469/2011-1. sz. ügyben 2012. szeptember 6-án hozott határozatát.

3) A Belső Piaci Harmonizációs Hivatalt (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM) kötelezze az első- és másodfokú eljárás költségeinek viselésére.

44 — Ugyanott; lásd szintén: Geroulakos, P., „Título V: Vigencia, renovación y modificación de la marca comunitaria – Artículo 48”, in.: Casado Cerviño, A./Llobregat Hurtado, M.-L., *Comentarios a los reglamentos sobre la marca comunitaria*, La Ley kiadó, 2. kiadás, Madrid, 2000., 442. o.